

Sygn. akt: I C 836/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko M. W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 419,93zł (czterysta dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 25 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 187,23zł (sto osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 836/19

UZASADNIENIE

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. W. pozew o zapłatę kwoty 2280,69 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany zawarł z (...) SA z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o numerze (...). Na mocy postanowień umownych pozwany zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego. Powód wskazywał, iż w przypadku opóźnienia płatności jakiegokolwiek opłaty przez abonenta w całości lub w części w wymiarze co najmniej 14 dni, po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Powód podnosił, iż w sytuacji gdy stronie umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga, rozwiązanie umowy abonenckiej przez abonenta lub przez wierzyciela pierwotnego z przyczyn leżących po stronie abonenta, uprawniała wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Przy czym powód powołał się w tym zakresie na treść art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku (Dz.U. z 2004 rok nr 171, poz. 1080 Prawa telekomunikacyjnego). Powód wskazywał również, że pozwany zawierając umowę abonencką złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje warunki zawartej umowy, obowiązujący w dniu zawarcia umowy regulamin świadczenia usług przez (...) SA S. A., warunki obowiązującej oferty promocyjnej oraz cennik świadczonych usług. Powód podkreślał, że pozwany w razie naruszenia wskazanych zobowiązań, akceptując warunki zawartej umowy i korzystając z przyznanych na ich podstawie ulg (promocji), przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty kary umownej w wysokości określonej w umowie. Mimo to pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary.

Powód wskazywał, iż w związku z zawartą umową abonencką pozwany posiada zaległości z tytułu zobowiązań finansowych: kwotę 91 zł. płatną do 27 czerwca 2018 r., kwotę 101 zł. płatną do dnia 27 lipca 2018 r., kwotę 101 zł. płatną do dnia 28 sierpnia 2018 r., kwotę 101 zł. płatną do dnia 27 września 2018 r., kwotę 1077,29 zł. płatną do dnia 25 października 2018 r., kwotę 699 zł. płatną do dnia 26 grudnia 2018 r.

Powód wskazał, że przedmiotową wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 lipca 2019 r. 2018 roku od wierzyciela pierwotnego (...) SA z siedzibą w W..

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 5 września 2019 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 1397457/19 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2020 roku nie stawił się i nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 11 lutego 2020 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo uwzględnił co do kwoty 419,93 zł, a w pozostałym zakresie oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2018 roku pozwany M. W. zawarł z (...) SA z siedzibą w W. umowę o abonament, na mocy której (...) SA zobowiązał się świadczyć pozwanemu określone w umowie usługi, a pozwany z tego tytułu zobowiązał się dokonywać rozliczenia swoich zobowiązań za świadczone usługi. Umowa została zawarta na czas oznaczony, na 24 miesiące.

bezsporne, nadto dowód: umowa o abonament k. 38-40,

Pozwany zaprzestał płacenia opłat. W wyniku niewywiązywania się z przedmiotowej umowy powstały następujące zaległości: z tytułu opłaty abonamentowej w łącznej kwocie 394 zł, z tytułu odsetek ustawowych liczonych od kwoty niezapłaconego abonamentu skapitalizowanych na dzień złożenia pozwu – 25,93 zł.

bezsporne, nadto dowód: faktura k. 29v, k.31v, k. 33v, k. 35v,

Integralną częścią umowy był regulamin świadczenia usług. Zastrzeżono w nim, że karta i udostępnione urządzenie dekodujące stanowią własność C. (...). W przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy abonenckiej abonent jest zobowiązany do zwrotu, na własny koszt, udostępnionego mu urządzenia w terminie do 30 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. W przypadku niezwrócenia urządzenia dekodującego lub karty w terminie, abonent zobowiązany jest uiścić karę umowną określoną w cenniku operatora. Zapłata kary umownej nie zwalnia abonenta z obowiązku zwrócenia udostępnionego urządzenia dekodującego lub karty (§ 6 pkt 9,11 regulaminu). W przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub P. (...) z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, gdy zawarcie umowy wiązało się z ulgą przyznaną abonentowi, abonent jest zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszoną o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (§ 16 pkt 3 regulaminu).

bezsporne ponadto dowód regulamin k.31v-32

Powód R. (...) z siedzibą w K. nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 lipca 2019 roku od wierzyciela pierwotnego (...) SA z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z ww. umowy z dnia 19 marca 2018

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie pozwany M. W. nie stawiał się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia

sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne. Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt, iż pierwotnego wierzyciela i pozwanego łączyła umowa abonencka.

W ocenie Sądu przedmiotowa wierzytelność, została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który stał się następcą prawnym cedenta. W związku z powyższym stał się on podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje istnienie i treść stosunku zobowiązaniowego jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek zobowiązaniowy, umowa abonencka. Przedmiotowa umowa stanowiła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1489 ze zm.). Zgodnie z art. 2 ust 41 ww. ustawy dostarczanie drogą kablową programów radiowych i telewizyjnych, usług dostępu do sieci Internet oraz usług głosowych jest usługą telekomunikacyjną. Biorąc pod uwagę, że pozwany nie kwestionował obowiązku zapłaty należności z tytułu zaległego abonamentu, Sąd mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, uznał roszczenie powoda w tym zakresie za zasadne i zasądził kwotę z tego tytułu, przyjmując, że M. w. miał obowiązek ponoszenia opłat abonenckich za usługi dostarczane przez pierwotnego wierzyciela.

Wskazać należy, że powódka domagała się od pozwanego również zapłaty kwoty 1077,29 zł tytułem kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym. Roszczenie w tym zakresie w ocenie Sądu nie mogło być uwzględnione. Wskazać należy, że zgodnie z § 16 pkt 3 regulaminu abonent jest zobowiązany do zapłaty kary umownej w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy abonenckiej przez abonenta lub przez C. (...) z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaną abonentowi ulgą. Powód uzasadniając roszczenie wskazał, że pozwany pomimo zawarcia umowy i korzystania ze świadczonych umów na jej podstawie, zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem umówionej kary. Brak jest jednak jakiegokolwiek informacji aby przedmiotowa umowa była kiedykolwiek rozwiązana z winy pozwanego. W związku z powyższym, w ocenie Sądu brak było podstaw do naliczania kary umownej, albowiem nie zostały spełnione warunki wynikające z regulaminu do jej naliczenia (rozwiązanie umowy z winy pozwanego).

Ponadto podkreślić należy, że podstawę prawną dla żądania zapłaty ww. kary umownej dochodzonej pozwem stanowiły zapisy umowne oraz przepis art. 483 k.c. stosownie do którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że zastrzeżenie kary umownej może dotyczyć tylko wyłącznie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania o charakterze niepieniężnym. Tymczasem, nie budzi wątpliwości w ocenie Sądu, że kara umowna naliczona przez P. (...) wynikała z niewywiązania się przez pozwanego z jego zobowiązań dotyczących zapłaty opłaty abonamentowej, które niewątpliwie stanowi świadczenie o charakterze pieniężnym. Zgodnie z obowiązującą umową pozwany zobowiązał się on do uiszczenia opłat abonamentowych, a tym samym jego zobowiązanie było zobowiązaniem pieniężnym. Jak wynika z uzasadnienia pozwu pierwotny wierzyciel naliczył karę umowną albowiem pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań finansowych wynikających z umowy. W związku z powyższym do zobowiązania pozwanego, które niewątpliwie ma charakter pieniężny nie może mieć zastosowania przepis o karze umownej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 r. V CKN 171/00).

W związku z powyższym roszczenie powoda w zakresie kary umownej naliczanej z powodu niewykonania zobowiązania pieniężnego należy uznać za niedopuszczalne zastrzeżenie umowne i na mocy art. 58 k.c. nieważne. Powyższej oceny nie zmienia art. 57 ust 6 prawa telekomunikacyjnego zgodnie z którym w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z

tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Powyższy przepis ogranicza tylko wysokość roszczeń, których może dochodzić operator telekomunikacyjny, nie przewiduje zaś ich ryczałtowego określenia w formie kary umownej. Nie zawiera on upoważnienia dla operatorów telekomunikacyjnych do zastrzegania kar umownych w sytuacjach, które nie są przewidziane w art. 483 § 1 k.c., który stanowi wyjątek od zasady, że wysokość szkody powinna być udowodniona, zaś przepisy o charakterze wyjątkowym nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający. Podkreślić należy również, że powód nie formułował roszczenia o zwrot ulgi, lecz właśnie o zapłatę kary umownej („opłaty specjalnej”) – por. wyrok SO w Łodzi z dnia 29 grudnia 2014r. , III Ca 1875/14.

Powód domagał się również zapłaty kwoty 699 zł. tytułem opłaty za brak zwrotu sprzętu. Zgodnie z § 6 pkt 9 regulaminu w przypadku niezwrócenia urządzenia dekodującego lub karty w terminie, abonent zobowiązany jest uiścić karę umowną określoną w cenniku operatora. Zapłata kary umownej nie zwalnia abonenta z obowiązku zwrócenia udostępnionego urządzenia dekodującego lub karty. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność wysokości dochodzonych z tego tytułu kwot. Nie załączył cennika, w którym miałyby być określone obowiązujące stawki i z których wynikałaby wysokość dochodzonej z tego tytułu należności. Trudno określić czy kara umowna odzwierciedla rzeczywistą wartość sprzętu w chwili zawarcia umowy, czy uwzględnia eksploatację sprzętu, do jakiej doszło w wyniku jego użytkowania w czasie trwania umowy. Brak cennika uniemożliwia Sądowi ocenę czy kara została uregulowana w taki sposób, że uwzględniała naturalny spadek jego wartości na skutek zużycia i postępu technologicznego. Nie budzi wątpliwości fakt, że każdy sprzęt ma określoną żywotność i zazwyczaj po upływie kilku lat nie nadaje się do dalszej eksploatacji. Dodatkowo, na skutek postępu technologicznego, który jeśli chodzi o telewizję cyfrową jest w ostatnich latach dość szybki, nawet sprawny sprzęt po upływie kilku lat nie posiada większej wartości, gdyż jest zastępowany przez nowsze modele, powalające na uzyskanie usług lepszej jakości. W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że wartość takiego sprzętu spada nie tylko wskutek jego naturalnego zużycia, ale też postępu technologicznego, który sprawia, że staje się on przestarzały. Przedmiotowy sprzęt, którego dotyczą ww. kary nie ma niewątpliwie takiej samej wartości rynkowej jak podczas zawierania umowy.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakres określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrem

obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia nie przedłożył jednak dowodu z którego wynikałaby zasadność kary umownej za brak zwrotu sprzętu w wysokości wskazanej przez powoda. Nie przedłożył przede wszystkim cennika i brak jest dowodów wykazujących wartość przedmiotowego sprzętu. W związku z powyższym pozbawiono Sąd możliwości weryfikacji roszczenia w tym zakresie, brak jest możliwości ustalenia czy należność z tytułu kary umownej jest zasadna i czy została prawidłowo obliczona, a tym samym, czy powód może domagać się skutecznie jej zasądzenia

Ponadto podkreślić należy, że z materiału dowodowego nie wynika, że przedmiotowa umowa została rozwiązana lub aby wygasła po upływie okresu na jaki została zawarta. Z treści umowy § 7 pkt 5.2 wynika, że umowa zawarta na okres podstawowy po upływie okresu podstawowego ulega przekształceniu w umowę zawartą na czas nieoznaczony o ile abonent nie złoży na piśmie przeciwnego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy z końcem okresu podstawowego, co najmniej na jeden okres rozliczeniowy przed upływem terminu obowiązywania okresu podstawowego. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę, że nie przedstawiono żadnego dowodu aby umowa została rozwiązana lub wygasła, a zatem aby zachodziły przesłanki do dochodzenia od pozwanego przedmiotowej kary, Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie w zakresie kwoty 419,93 zł tytułem nieuiszczonych opłat oraz odsetek ustawowych za opóźnienie 19 marca 2018. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezpodstawne.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 2280,69 zł, jak również, że roszczenie powoda zostało uwzględnione w zakresie kwoty 419,93 zł tj. w 18,41 %.

Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, co łącznie dało kwotę 1017,00 zł. Przyjmując, iż powód wygrał w 18,41 %, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 187,23 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.